

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY ΑΙΝÉ

ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ!...

ΣΦΑΛΩΣ θά έχετε άκούσει... άρχισε νά μάς διηγείται ό Γζών Μάστερλ—νά γίνεται λόγος γιά τόν Μπίλ Σάντμαν, έναν από τούς τρομερότερους ληστές τής 'Αμερικής. 'Ο Μπίλ αυτός δέν πατούσε ποτέ σχεδόν τό πόδι του στις μεγάλες πολιτείες, «δούλευε» πάντοτε στά δάση, στους έξοχικούς δρόμους και στά μεγάλα χωριά.

Σ' ένα άπ' τά χωριά αυτά είχα κι' εγώ τήν άτυχία νά τόν γνωρίσω κάποτε και νά πληρώσω μέ τή ζωή μου τά νιτερέσα του μέ τούς άλλους ληστές τής 'Αμερικής. Τό αυτοκίνητό μου έπαθε κάποια βλάβη ενώ πήγαινα γιά δουλειά από μιά πόλη σέ άλλη και αναγκάστηκα νά έγκατασταθώ σ' ένα πανδοχείο, όπου νά μού τό έπισκευδάσουν. 'Αφού έφαγα, βγήκα έξω νά κάνω μιά βόλτα. Είχε βροδιάσει στό μεταξύ και τό γεμάτο φεγγάρι έξοριχνε παντού τό άσημένο φώς του. Βαθεία γαλήνη ήταν χυμένη στην έρημιά πού μ' έβλεπε από παντού.

Έξαφνα άκουσα μιά δυνατή φωνή: —Πάνω τά χέρια!

Ένας άγνωστος στεκόταν δεξιά μου κι' ένας άλλος άριστερα μου.

Ό τελευταίος κρατούσε στό χέρι του ένα περιστρόφο... Πρέπει νά σάς έχη συμβεί μιά τέτοια περιπέτεια γιά νά καταλάβετε πόσο τρομερό είναι νά σέ πιάνουν τή νύχτα ληστές. Είχα δώσει πολλές φορές ώς τότε δείγματα του θάρρους μου. Πολέμησα στό Μέτωπο ώς άεροπόρος και άντίκρισα πολλούς κινδύνους από κοντά. 'Ωστόσο, τό χρειάστηκα εκείνο τό βράδυ, άντικρύχοντας Ξαφνικά μπροστά μου δύο άπειλητικούς ληστές.

Τί τά θέλετε, όι ληστές τής 'Αμερικής δέν χωρατεύουν. 'Ηξερα πώς άν έκανα τήν παραμικρή κίνησι, θ' άκουγόταν ένας πυροβολισμός και τά μάτια μου θά έπαυαν νά βλέπουν τό φώς...

Ήσιον μόνος μέ τούς δύο ληστές. Καί άν άκόμα μάς είδε κανείς διαβάτης, θά τό έβαλε άσφαλώς στό πόδια γιά νά μη βροθί μπερδεμένος σ' αυτή τή δουλειά.

—'Εμπρός! Δρόμο! μού είπε σέ λίγο άπότομα ό ένας από τούς άγνώστους.

Και μέ άνάγκασαν νά τούς άκολουθήσω ώς ένα άπόκεντρο μέρος, έξω από τό χωριό.

Ένα αυτοκίνητο περίμενε εκεί. Μ' έβαλαν μέσα και ξεκίνησαμε άμέσως. 'Υστερα από μισή ώρα δρόμο, τό αυτοκίνητο σταμάτησε κοντά σ' ένα ποτάμι. Όι άγνώστοι μ' έβγαλαν έξω και μού έφαξαν όλες τίς τσέπες.

—Μπά! μπα! Τί βλέπω! μού είπε Ξαφνικά ό ψηλότερος από τούς δύο άγνώστους. 'Εσθ' μού μοιάζεις!...

Πράγματι... 'Υπήρχε κάποια όμοιότητα μεταξύ μάς...

Στό πορτοφόλι μού βρήκανε τετρακόσια περίπου δολάρια.

—Δέν μπορούσες, παληόσκυλο, νά έγης μαζί σου περισσότερα χρήματα; μέ ρώτησε εκείνος πού μού έμοιαζε. Τί νά τού κάνουν του Μπίλ Σάντμαν τετρακόσια δολάρια!... Και μέ φιλοδώρησε μέ μερικές γροθιές.

—Και τώρα, μέ πρόσταξε κατόπιν, νά περιμένης εδώ όπου νά εξαφανιστούμε... 'Αν κανείς νά φύγης πριν περάσει ένα τέταρτο τής ώρας, άλλοιμονο και τρισαλλοιμόνο σου!...

*** 'Υστερ' από λίγο, όι δύο ληστές είχαν χαθεί πίσω από μερικές λιτές. Θά ήθελα πολύ νά έτρεχα άμέσως πίσω από χωριό, μά ό Μπίλ είχε παντού συνενόχους και ίσως νά μέ παρακολουθούσε κανείς εκείνη τή στιγμή, χωρίς νά τόν βλέπω εγώ... Γιατί νά ριμκινδύνωνα παραβαίνοντας τή διαταγή τών ληστών;

Περιμένα λοιπόν νά περάσει ένα τέταρτο τής ώρας πριν άποφασίσω νά φύγω άπ' εκεί.

Μά δέν περιμένα πολύ. Ξαφνικά μερικώ άλλοι άγνωστοι παρουσιάστηκαν μπροστά μου και έανάκουσα τήν έπιτακτική προσαγή:

—Πάνω τά χέρια!...

Τί άναποδιά μέ κυνηγούσε αυτό τό βράδυ!

Σήκωσα ψηλά τά χέρια μου... 'ΕΞη άτομα μέ περιτριγύρισαν τότε και μέ κτύπησαν προσεκτικά.

—Διάβολε! άνεφώνησε ένας από αυτούς, ένας ύψηλόσωμος άντρας. Είπε ό Μπίλ Σάντμαν.

—Δέν λέτε καλύτερα ένα θίμα του Μπίλ! διαμαρτυρήθηκα. 'Ο ληστής αυτός μ' έβασε πριν από λίγο μαζί μ' ένα σύντροφό του και μού πήρε δσα λεπτά είχα πάνω μου...

—'Αλλού αυτά, Μπίλ! είπε ειρωνικά ό ύψηλόσωμος ληστής. Δέν μάς γελάς!... Σ' άναγνωρίσαμε άμέσως... Δέν θά μάς γελάσεις...

—Μά πού είπε ό σύντροφός σου; μέ ρώτησε ένας κοντόχοντρος ληστής. Σάς είδαμε από μακριά νά περνάτε μαζί, πριν από λίγη ώρα.

—Κί, εγώ σάς έπανάλαβάνω ότι δέν είμαι ό Μπίλ Σάντμαν! επέμεινα. Σάς λέω τήν αλήθεια...

—'Ο Μπίλ Σάντμαν δέν λέει ποτέ τήν αλήθεια... Σ' έχουμε καταδικάσει από καιρό... Καί σέ λίγο θά γίνη ή εκτέλεσίς σου...

Κρύος ιδρώς μέ περιέλουσε. —Θά μέ εκτελέσετε χωρίς νά μέ δικάζετε; φώναξα.

—'Αν σέ πάμε στό δικαστήριο, θά εξαγοράσεις τούς δικαστές. —Μά θά δολοφονήσετε ένα άίψω! έτραύλισα. Τό αίμα μου θά πέση στό κεφάλια σας και στό κεφάλια τών παιδιών σας!...

Φαίνεται πώς ό τόνος τής φωνής μου τούς έκανε εντύπωση. 'Ο κοντόχοντρος ληστής έμεινε λίγο συλλογισμένος.

—Προτείνω κάτι, είπε. Νά περιμένουμε τόν Μπρόαντστον, ό όποιος έχει δει τόν Μπίλ από κοντά. Αυτός θά μάς πη άν ό κύριος από δω είναι πράγματι ό Σάντμαν.

—'Ο Μπρόαντστον θά έρθη κατά τά μεσάνυχτα! άποκρίθηκε ό ύψηλόσωμος ληστής.

—'Ε, λοιπόν, θά περιμένουμε ώς τά μεσάνυχτα, ξανάπε ό κοντόχοντρος συμμορίτης. Καί άν ό Μπρόαντστον δέν έρθει ώς τότε, θά άποφασίσουμε μόνι μοι τή θά κάμουμε...

Μέ πήρανε στό αυτοκίνητό τους και μέ πήγανε σέ μιά τοποθεσία πού τήν λέγανε Σταυροδόμο και πού βρισκόταν στην καρδιά ενός δάσους. Φαντάζεστε βέβαια τήν άγωνία μου... Τί τά θέλετε, ήσιον νέος άκόμα, είχα κάθε λόγο ν' αγαπή τή ζωή και ανατριχίλαζε μέ τή σκέψη ότι έπρόκειτο σέ λίγο νά πεθάνω και μάλιστα από έναν τέτοιο θάνατο...

Και ή ώρας περνούσαν τρομακτικά και βασιμιστικά σύντομα... 'Η σελήνη βρισκόταν στη μέση του ουρανού, όταν εκείνος πού μέ είχε άναγνωρίσει ως τόν ληστή Σάντμαν, ό δήμιός μου μέ δύο λόγια, έβγαλε τό ρολόι από τήν τσέπη του, τό κτύπησε και μού είπε:

—Μισή ώρα άκόμα σου μένει νά ζήσης. Τό μαρτύριό μου άρχισε νά μεγαλώνη από στιγμή σέ στιγμή. 'Ο ληστής έξακολουθούσε νά κρατά τό ρολόι στό χέρι του και σέ λίγο τόν άκουσα νά λέη:

—'Ενα τέταρτο τής ώρας άκόμα. Δέν μού έμεινε πια καμιά έλπιδα σωτηρίας. 'Ωστόσο, δοκιμάσα νά συγκινήσω τούς δήμιός μου.

—'Οραζόμαι στό όνομα τού Θεού... — άρχισα νά λέω μέ δυνατή φωνή.

Τή στιγμή εκείνη κάποιος τέντωσε τ' αυτί του! Άκούστηκε πράγματι ποδοβολήτ άλόγων.

Και σέ λίγο μάς πλησίασαν δύο καθάλαργηδες. —'Α! νά ό Μπρόαντστον! φώναξαν όι ληστές.

—Μεσάνυχτα ακριβώς! είπε τότε ό άνθρωπος πού κρατούσε στό χέρι τό ρολόι του.

—Τό ρολόι σου πάει πίσω! Είπε περασμένα μεσάνυχτα! τού παρατήρησε ένας από τούς καθάλαργηδες, πού μάς είχαν ζυγώσει στό μεταξύ, κι' ό όποιος ήταν ό Μπρόαντστον.

Μού έριξε έπειτα παραξενεμένος μιά ματιά και ρώτησε:

—Ποιος είναι αυτός; —'Ο Μπίλ Σάντμαν! τού άποκρίθηκε ό ύψηλόσωμος ληστής. Τόν βάλαμε στό χέρι τόν άρχαιο.

—'Ο Μπίλ Σάντμαν; Άστεινέυσα, βέβαια! είπε ό Μπρόαντστον.

Και αφού μέ ζύτταξε προσεκτικότερα, συνελήφθησε:

—Ναι, ή αλήθεια είναι πώς τού μοιάζεις λιγάκι... Μά ό Μπίλ έχει άλλα χαρακτηριστικά, άλλα μάτια... 'Αν τόν βλέπατε και σεις από κοντά, όπως εγώ, δέν θά κάνατε αυτό τό λάθος, μά έσεις τόν είδατε μονάχα σέ φωτογραφίες...

Και δέν μού λέτε, τί σκοπεύετε νά τόν κάνετε αυτόν εδώ;...

—Λογάριαζαν, έπέμεινα, νά μέ κρεμάσουν ακριβώς τά μεσάνυχτα!...

'Ο Μπρόαντστον σήκωσε τά χέρια του ψηλά. —Τά μεσάνυχτα! φώναξε. 'Ήσιον τυχερός, αγαπητέ μου, πού πήγαινε τό ρολόι τους πίσω... Είδεμ ή δέν θά ζούσες τώρα!...

—'Α, νά ό Μπρόαντστον! φώναξαν όι ληστές